MIELIPIDE

Tietysti se ei maksa hallinnolle, jos viljelijät korjaavat kelvotonta työn jälkeä, mutta pitäisi kuitenkin jonkinlaiset laatuvaatimukset olla tuossa digitoinnissakin. **JUKKA KORHONEN, TERVO**

LUKIJALTA

Pedot jälleen otsikoissa

Mihin menet Suomi, näitten petosuojelijoitten viitoittamaa tietä?

Suomi ja suomalaiset ovat todella vaarallisella polulla tämän petojen paapomisen kanssa. Miten tälle tielle eksyttiin?

Kaikki alkoi 80–90-luvulla, kun suurpetoja alettiin kohdella jumalina. EU:n pakkoavioliiton myötä vihreät voimat saivat enemmän jalansijaa, kun liittymistä neuvottelevat poliitikot liittymäkiimassaan unohtivat tavallisen kansan ja olivat valmiita myymään maamme hinnalla millä tahansa.

Vihreät tajusivat tilaisuutensa tulleen ja saivat lobbariensa avustuksella petoasioissa ehdot, jotka on osoittautuneet kestämättömäksi.

Nyt on järjestetty alueellisia suurpetoiltoja, joissa nimetyt riistavastaavat on olleet altavastaajina ja puolustelemassa tehtyjä päätöksiä. Tehtäviin hakeutuneet henkilöt ovat osoittautuneet oikean metsästävän kansan vihollisiksi ja lottopoteiksi suojelijoille.

Rajamiehet itärajalla on ohjeistettu lukemaan tulevien petojen jäljet ja tekemään katoamisilmoituksen, jos peto ei palaa tulojälkiään.

En ollenkaan ihmettele nyt esiin putkahtaneita uutisia ”omankädenoikeuden” käytöstä Kuhmossa, miehistä Perhossa, kuin myös Sonkajärvellä.

Viranomaiset älyttömän tiukalla lupapolitiikalla ja poliisin myötävaikutuksella ajavat metsästyksen harrastajat tekoihin, joista en ainakaan minä heitä moiti. Olen henkilökohtaisesti joutunut lopettamaan metsästyksen ajokoirilla näiden petojen levittäydyttyä lupa-alueilleni. Kukaan vastuuntuntoinen metsästäjä ei syötä ystäviään näillä hallaturkeilla, sillä haukkuva koira on ruokakellosoittoa pedoille.

Kokonaan toinen luku ovat ammatinharjoittajat, jotka joutuvat taiteilemaan elinkeinonsa puolesta petojen keskellä erilaisten apuvälineitten avulla valtion ja nimettyjen viranhaltijoitten lotkauttamatta korvaansa asian eteen.

Viranomaiset ovat hampaattomia, ja ihmisten ja petojen kohtaamiset yleistyvät, kuten uutisointi Orivedeltä osoitti, karhun makuupaikka löytyy tihenevän kannan myötä, vaikka metrisen hangen alta. Onnea oli kuitenkin metsästäjällä, että henkikulta säilyi. Onneksi on yhtä karhua vähemmän.

Karhukanta on kasvanut sietämättömäksi koko Keski-Suomen alueella, ja lainaanpa yhden tuntemani lentäjän lausumaa, että jos marjastajat tietäisivät kuinka paljon karhuja on alueella, marjat jäisivät metsiin. Kaveri lentää kesällä palontorjuntalentoja.

Väinö Kuivalainen
Siilinjärvi

MARKKU VUORIKARI

Metsäyhtiöt ovat ajaneet isännät pois hakkuilta, Aaretti kirjoittaa.

Puunkorjuun hinta jää hämäräksi

Kun Kilpailuvirasto puuttuu maidon hintaan, miksi se ei puutu puunkorjuun hinnoitteluun?

En voi käsittää, miten on mahdollista, että samasta leimikosta hankintahinta ja pystykauppahinta on sama, jopa niin että pystykauppahinta on parempi. Samoin kuin kuitupuun hinta aukosta on sama kuin harvennuksilta, vaikka hakkuun hinta on käsittääkseni sama koko leimikossa.

Hankintahakkaajalta edellytetään sopimuksen mukaista käytäntöä, mutta jos yhtiöltä jäävät puut korjaamatta, ei valittamiseen ole varaa, jos alueella meinaa puuta myydä.

Metsäyhtiöt ovat vuosien saatossa ajaneet isännät pois hakkuilta ja pitävät kynsin ja hampain kiinni tavoistaan toimia. Korjuun hinta on kuin valtionsalaisuus.

Tämä johtuu siitä, että korjuu tehdään monesti vääränlaisilla koneilla ja alle kustannusten, koska sopimus velvoittaa urakoitsijoita. Yhtälö tasavertaiseen neuvotteluun on korjuuyrittäjän tai metsänomistajan kannalta mahdoton.

Erilaiset toimintatavat ja koneet eivät kehity, koska niille ei ole markkinoita, elleivät suuret yhtiöt niitä hyväksy. Nyt ei esimerkiksi ole mahdollista käyttää tuttua ja turvallista urakoitsijaa, jolla olisi sopiva kone, jos kauppa on tehty väärälle yhtiölle.

Myös metsänomistajilla olisi usein valmius korjata hankalia paikkoja, jos se olisi taloudellisesti kannattavaa. Jos urakoitsijat voisivat toimia vapaammin, edes osa kustannuksista vähenisi. Nyt koneet kulkevat lavetilla ristiin rastiin maakuntaa, eivätkä tuota mitään.

Puulla pitäisi olla vain yksi hinta – tienvarsihinta – oli se korjattu miten tahansa ja mitattu luotettavasti.

Tällöin päästäisiin puunkorjuun osalta todelliseen kilpailuun, ja metsänomistajallekin olisi vaihtoehtoja. Tämä ei tietenkään estäisi yhtiöitä käyttämästä sopimusurakoitsijoita, jotka korjuun tekisivät.

Mielestäni korjuun hinta pitäisi olla selkeästi saatavilla, koska puunkorjuu ei ole puunhintaa. En tiedä yhtään puunjalostusyhtiötä, jolla olisi omat miehet ja koneet puunkorjuussa.

Jos ei tässä käytetä määräävää markkina-asemaa, niin ei missään. Tosin yhtiöitä on useampia. Kaikki toimivat samalla tavalla.

Jos näin jatkuu, yhtiöt kusevat omaan pesäänsä.

Aaretti

Hutilointia digitoinnissa

Tämän uudelleen digitoinnin laatu ainakin allekirjoittaneen kohdalla vuoden 2011 ilmakuvista oli sanalla sanoen surkea.

Enkä ole ainoa, joka tuota hutilointia on valittanut. Selvyydeksi sanottakoon, että lohkoille ei ollut tullut mitään muutoksia.

Kuitenkin uusilta ja hyvälaatuisilta ilmakuvilta tehty digitointi meni minne sattuu. Selvällä pellon reunalla ja kulmissa saattoi olla pahimmillaan 8–9 metrin heittoja välillä pellolle, välillä metsään päin.

Melkein puolella tilan lohkoista piti vipupalvelussa korjailla digitoijan jälkiä.

Tietysti se ei maksa hallinnolle, jos viljelijät korjaavat kelvotonta työn jälkeä, mutta pitäisi kuitenkin jonkinlaiset laatuvaatimukset olla tuossa digitoinnissakin – teetetäänpä se miten halvalla tahansa.

Ja miten paljon noita digitoijan tekemiä virheitä jää huomaamatta? Niistä sitten seuraukset kärsii kuitenkin viljelijä.

Jukka Korhonen
Tervo

Maastoliikennelakia valmistellaan verkossa

Maaseudun Tulevaisuus uutisoi moottorikelkkailusta Pohjois-Suomessa (MT 30.1.).

Ympäristöministeriön vastuulla olevassa maastoliikennelaissa säädetään moottorikelkoille tarkoitettujen reittien perustamisesta. Maastoliikennelakia sovelletaan teiden ulkopuolella maastossa, kuten metsissä, pelloilla, pihoilla ja jäällä.

Maastoliikennelakia ollaan parhaillaan uudistamassa. Uudistuksen valmistelu on joukkoistettu kansalaisten ja hallinnon yhteiseksi verkossa toteutettavaksi prosessiksi.

Tavoite on avoimen hallinnon periaatteiden mukaan kerätä monipuolisesti kokemuksia ja tietoa maastoliikennelain uudistuksen jatkovalmistelua varten. Joukkoistaminen tapahtuu verkossa osoitteessa *www.suomijoukkoistaa.fi*.

Lisäksi lain uudistustarpeita esitellään sivulla *maastoliikennelaki.fi*.

Joukkoistuksen toteuttavat yhteistyössä ympäristöministeriö ja eduskunnan tulevaisuusvaliokunta. Toivomme vilkasta keskustelua maastoliikenteestä!

Suvi Reijonen
viestintäpäällikkö
ympäristöministeriö

KARI SALONEN

Uudistamiseen voi osallistua netissä, Suvi Reijonen kirjoittaa.

Jatkuvaa kasvua

90-luvun laman hellittäessä talousoppineet pääekonomistit, analyytikot, ennustepäällikköt vaativat pääsyä jatkuvalle kolmen prosentin talouskasvuuralle.

Trendi jatkuu edelleen. Todella omituista, jopa pelottavaa.

Tuntuu vähän siltä, että mainitut ”talousnerot” eivät ole tutustuneet sellaiseen matemaattiseen käsitteeseen kuin koronkorkotaulukkoon. Siitä näkee suoraan ilman laskutoimituksia, mitä mainittu talouskasvu tarkoittaa jo melko lyhyen ajan puitteissa.

20 vuodessa talouden pitäisi lähes tuplaantua, 50 vuodessa yli nelinkertaistua, 100 vuodessa noin 20-kertaistua. Voihan taloustiede.

Raimo A Lahtinen
Helsinki

Kirjoita napakasti

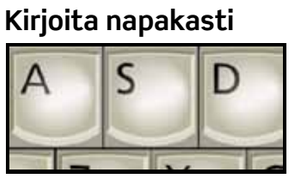

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

Energiaa auringosta

Aurinkoenergiaa kansalle. Ei turhaa lupaväätöä, ei luontotuhoa, ei naapuririitaa, vaan paneelit katoille.

Päivänpaistetta

Lisää neuvoja

Vielä neuvo huijatulle. Lohko osuutesi määräalaksi ja myy se sitten. Myyntivoitosta vero.

Ei nimimerkkiä

Maidon hinta

Minkähän porun SAK olisi nostanut maidon hinnan noususta, jos se olisi johtunut tuottajan saamasta hinnasta. **Nyt sopii**

Tämän surkuhupaisan Valion tukkuhintasekoilun jälkeen ostan maitoni Lidlistä edullisesti. **Pettynyt Valioon**

Pedoista

Metsästyslakiin saatava ”käänteinen pykälä”. Suurpeto alle 150 metrin etäisyydellä asuttuun rakennukseen olkoon lainsuojaton. **Piharauha**

Lihaverolle kyllä. Veronmaksajiksi suurpetojen hyysääjät. Veron perusteena hukkaan mennyt liha. **Ei nimimerkkiä**

MTK on oikeassa susiasiassa. Maaseudulla asuvia pitää arvostaa ihmisinä.

Nainen Savosta

Kiinteistövero

Metsätila on omistajansa. Ei mitään oikeuksia ulkopuolisille jos kiinteistövero tulee.

Vartioidaan maitamme

En enää myy puuta UPM:lle metsäveron käyttöönoton ajamisen vuoksi.

Entinen sopimusasiakas

VIERASKOLUMNI

Tuomioita

Viime viikko oli oikea tuomioviikko. Monta paljon julkisuutta saanutta oikeusjuttua pääsi jonkinlaiseen päätökseen. Yle hehkutti päiväkausia Nuorisosäätiö-oikeudenkäynnin tulevia tuomioita. Valistuneet toimittajat Ylessä ovat Vanhasen lautakasacasesta lähtien olleet valmiita kivittämään väärin vaalirahaa keränneitä poliitikkoja, ja nyt se aika tuli.

Nuorisosäätiön entinen puheenjohtaja, keskustan kansanedustaja Antti Kaikkonen tuomittiin käräjäoikeudessa ehdolliseen vankeuteen muutamaksi kuukaudeksi luottamusaseman väärinkäytöstä.

Samaisilla käräjillä tuomioita luettiin myös säätiön entisille toimihenkilöille. Tuomiot perustuivat siihen, että säätiön säännöissä ei ole mainintaa yhteiskunnallisen toiminnan tukemisesta.

Samanlaisilla perusteilla saivat demareita lähellä olevan Urheiluopistosäätiön johtomiehet vastaavia tuomioita. Muun muassa presidentti Tarja Halosen vaalikampanjaan syydetyt, taulukaupoilla ansaitut rahat olivat väärin tienattuja.

Säätiömiesten tuomiot ovat huipennusta jo vuosikymmeniä jatkuneesta poliittisten puolueiden toimittamista rahankeräyksistä. Taide-esineet, taulut ja veistokset ovat olleet kätevä keino kerätä rahaa ehdokkaille.

Vanhassa käytännössä pärjäsivät kaikki: poliitikot saivat rahaa vaalibudjetteihinsa, yritykset mainetta taidekerääjinä ja mesenaatteina ja taiteilijat saivat apurahojen lisäksi suolarahaa aivan oikeilta taidemarkkinoilta.

Ajat muuttuvat. Demokratian harmaalla alueella tapahtuva rahankeruu loppui vuoden 2007 eduskuntavaalien jälkeiseen vaalirahoitusilmoitusmylläkkään.

Keskustan eduskuntaryhmän tuolloinen puheenjohtaja Timo Kalli ilmoitti, että hän ei kerro vaalirahoittajiaan, koska tuen ilmoittamatta jättäminen ei aiheuta oikeudellisia toimenpiteitä.

Sattui vain käymään niin, että juuri noissa vaaleissa oli vaalirahapiru kiemurrellut poliitikkojen rahoituspeliin. Nova-liikemiehet pistivät vauhtia poliitikkojen vaalityöhön ja omiin bisneksiinsä. Runsaskätisestä rahanjaosta liikemiehet ja poliitikot saivat mainetta, vähemmän kunniaa.

Liikemiesten bisnekset eivät poliitikkojen avustamisesta huolimatta menestyneet. Sen sijaan poliitikkojen vaalituen sääntöjä rukattiin vastaamaan paremmin nykyhetken vaatimuksia.

Kansanedustaja Antti Kaikkonen on nuoresta iästään huolimatta joutunut kantamaan kovan taakaan maan tavasta, jossa vielä kuusi vuotta sitten olivat toisenlaiset kriteerit niin laintulkinnan kuin käytännönkin suhteen. Nyt annettiin tuomio tämän ajan moraalisen näkemyksen mukaan.

Säätiömiesten tuomiot ovat kovat, mutta varmasti oikeat. Suomessa on riippumaton oikeuslaitos, jonka tuomioihin on kansalaisten luotettava, ja myös poliitikkojen, vaikka kipeää tekeekin. Kaikkosen kohdalla tuomio oli lähinnä alleviivaus jo vuosia jatkuneelle rangaistukselle, jonka media omalta osaltaan on hänelle antanut.

Viime viikon merkittävin tuomio oli mielestäni Alma Median toimitusjohtajan Kai Telanteen Helsingin hovioikeudessa saamat sakot työsyrjinnästä, jonka kohteena oli toimittaja Johanna Korhonen.

Rohkea Johanna Korhonen ei jäänyt suremaan käräjäoikeuden tuomiota vaan vei asiansa hoviin. Veikkaan, että erilaiset syrjintätapaukset työlllistävät oikeuslaitosta tulevina vuosina. Hyvä niin, sillä ihmisyydestähän tässäkin on lopulta kysymys.

TIMO KÄSSI
on talonpoika
Uuraisilta.

timok@
elisanet.fi

HUIDUNPERÄ

Päivän ajankohtaisuuksia

Sisäpoliittinen tilanteemme on kiintoisa.

Poliitikot, tiedemiehetkin, ovat sitä käsitelleet. Teknologian tohtori, tutkija Jarl Ahlbäck on todennut, että investointitahti on meillä katastrofaalisen matala. Tuloksena ovat kasvanut työttömyys, lopetetut teollisuudenalat ja entistä huonommin toimiva hyvinvointivaltio.

Maan korkea kustannus- ja verotaso sekä EU pelottavat investoijiamme.

Keskusta-oppositiokin on äskeisillä toimintapäivillään puuttunut poliittiseen nykytilaamme uuden puheenjohtajan Juha Sipilän käsitellessä asiantuntevasti aihetta. Hän totesi, ettei helppoa eikä nopeata ratkaisua ole.

Meitä on verrattu muihin Euroopan maihin ja tilannettamme on pidetty monimutkaisena.

On todettu, että viisi haastetta odottaa ratkaisua. Teollisuutemme telakkateollisuutta myöten odottaa rakennemuutosta. Työssä käyvien määrä pienenee maanosan nopeinta vauhtia suhteessa niihin, jotka eivät vielä tai enää käy työssä. Julkinen talous on vaikeuksissa.

Keskustan uusi puheenjohtaja totesi, että valtio ja kunnat ansaitsevat meillä pitkään vähemmän kuin mitä kuluttavat. Työttömyytemme, kansakunnan eriarvoistuminen ja pahoinvointi ovat vaarassa lisääntyä. Siitä kertovat lasten huostaanotot ja leipäjonot.

Kysymys kuuluikin, halutaanko meillä säilyttää hyvinvointiyhteiskunta. Pidetäänkö kiinni annetuista palvelulupauksistamme? Haluammeko jatkossa huolehtia niistä, jotka eivät kykene itsestään huolehtimaan?

Puhujan vastaus kuului, että keskusta vastaa näihin kysymyksiin myöntävästi, Kansalaisten muutosvalmius on jo olemassa, mutta tarvittava johtajuus päätöksenteko-

kijöiltä eli hallitukselta sen toteuttamiseksi puuttuu.

Valtiontaloutemme on lähes 8 miljardia alijäämäinen. Uusi pudotus olisi torjuttava, jotta 1990-luvun lamaa suuremmat seuraukset estetään. Siksi vähintään matalan kasvun uralla pysyminen on tarpeen.

Hallituksemme talouspoliittiset tavoitteet asiantilan parantamiseksi eivät ole toteutuneet. Talouskasvuennustukset arvioidaan ylioptimistisiksi, tavoitteet epärealistisiksi.

Puhuja esittikin realistisia vaihtoehtoja valtiontalouden tasapainottamiseksi ja valtionvelan kääntämiseksi laskuun. Haastava tavoite on rajoittaa valtion menojen kasvu 60 prosenttiin verotulojen reaalikasvusta. Teollisuudenkin on haasteellista toimia rakennemuutoksen tilanteessa matalalla kasvuuralla. Realistista on odottaa vain kahden prosentin kasvua lähivuosina.

Todettiin myös, että työ tunnetusti luo hyvinvointia ja mahdollistaa huolenpidonkin yhteiskunnan jäsenistä. Kuihtumiskierteen vastapainoksi on syytä luoda terveen kehityksen kierre tavoitteena 200 000 uutta työpaikkaa. Julkinen talous on pantava kuntoon, ja samalla palvelulupaukset pidetään eli vanhuksemme hoidetaan.

Nuorille yhteiskunnan on jatkossakin annettava ilmainen koulutus. Jarrumiehen roolista yhteiskunnan on syytä siirtyä mahdollistajaksi.

Tuli siis korostetuksi, että ratkaisu ei ole nopea eikä helppo, eli se vaatii pitkäjänteisen ohjelman. Rakenteiden, asenteiden ja arvojen, teollisuudenkin rakennemuutos vievät ainakin vuosikymmenen.

Politiikan kenttää on aihetta lähestyä neljästä näkökulmasta. Niitä ovat julkinen talous, talouskasvu ja riittävät resurssit yhteiskunnalliseen huolenpitoon ja vastuunottoon.

”Haastan suomalaiset yhdessä tekemään Suomen selviytymissuunnitelmaa. Tulkaa mukaan osallistumaan ja tuomaan omat ideat peliin”, Juha Sipilä totesi. Hän jatkoi: ”Tästä alkaa uudenlainen, osallistuva prosessi, johon kaikki ovat tervetulleita!”

Kokousväki upeasti innostui. Oliko nyt alkamassa uusi aika?

Huidunperällä taas on leppoisasti käsitelty maaseutuväen osuutta kansakunnasta. Muutosten jälkeen viljelmien koot ovat kasvaneet ja lukumäärä vähentynyt. Vuonna 1990 meillä oli maatiloja pyörein luvuin 130 000, nyt 63 000. Kuitenkin elintarvikeomavaraisuutemme maidon ja leipäviljan osalta on nyt 97, sianlihan osalta 109 ja munien osalta 117 prosenttia.

Maatalous ja maaseutu näkyvät edelleen sananparsissammekin. Kunnon mies on kyseessä, kun todetaan, että ”sanasta miestä, sarvesta härkää”. Jos sattuu tekemään huonon kaupan, todetaan ostetun ”sian säkissä”.

Tuttu on sanonta ”kyntää toisen vasikalla”. Aikanaan syntyivät sanonnat asfalttitalonpoika, politiikan isäntärenki ja retiisipoliitikko. Jälkimmäinen oli julkisivultaan punainen äärivasemmistolainen, mutta poliittiselta kokemukseltaan vielä vähäinen. Suurten kauppakeskusten tiloja kutsutaan osuvasti hehtaarihalleiksi.

Lopuksi: ”Vakka kantensa valitsee” on yleinen ja hyväntuulinen lausuma maaseutumme kihlapareista!

HEIKINTYTÄR